

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/5690/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/194/2016

Nález

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 23. 2. 2016 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■■■, zastoupeného na základě plné moci ze dne 2. 2. 2016 zmocněncem Kamilem Skulinou, ■■■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti ESSOX s.r.o., IČO 26764652, se sídlem Senovážné nám. 231/7, 370 21 České Budějovice, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Krajským soudem v Českých Budějovicích, oddíl C, vložka 12814, zastoupené na základě plné moci ze dne 17. 3. 2016 JUDr. Petrem Balcarem, advokátem ev. č. ČAK 00009, Balcar, Polanský & Spol. s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Revoluční 15, 110 00 Praha 1 (dále jen „Instituce“) vedeném podle zákona o finančním arbitrovi a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci určení, že úvěr ze smlouvy o úvěru č. ■■■ uzavřené mezi Navrhovatelem a Institucí dne 10. 2. 2014 se od počátku úročí ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou, a určení, že ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná, takto:

Návrh se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

1 Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se domáhá určení, že se úvěr, který mu Instituce poskytla, se od počátku úročí ve výši diskontní sazby platné v době uzavření smlouvy o úvěru uveřejněné Českou národní bankou, a určení, že ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná, protože Instituce porušila svoji zákonnou informační povinnost poskytovatele spotřebitelského úvěru, když mu neposkytla ve smlouvě o úvěru informaci o právu na odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, o právu na předčasné splacení spotřebitelského úvěru a o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra.

Finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení z předložených podkladů zjistil, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli dne 10. 2. 2014 smlouvu o úvěru č. ■■■, kterou se Instituce zavázala poskytnout Navrhovateli účelově vázaný úvěr na koupi automobilu zn. KIA Picanto (BA) – 1.0 Advantage, číslo karosérie ■■■, ve výši 86.801 Kč a Navrhovatel se zavázal splácet poskytnutý úvěr 72 měsíčními splátkami ve výši 2.680 Kč (dále jen „Smlouva o úvěru“).

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by Navrhovatel ve smluvním vztahu s Institucí nevystupoval jako fyzická osoba, která nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Z veřejného seznamu živnostenského rejstříku finanční arbitr zjistil, že Instituce je obchodní společností, která je držitelem živnostenského oprávnění s předmětem podnikání „*Poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru*“ s datem vzniku oprávnění dne 12. 8. 2011 na dobu neurčitou, na jehož základě byla při splnění dalších podmínek v souladu se zákonem č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, oprávněna v době uzavření Smlouvy o úvěru poskytovat a zprostředkovat spotřebitelské úvěry. Instituce tedy může být institucí ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) zákona o finančním arbitrovi.

Smlouva o úvěru představuje smlouvu, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr a která byla uzavřena za účinnosti zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“).

K rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, je finanční arbitr příslušný, neboť se jedná o spor mezi věřitelem a spotřebitelem při poskytování spotřebitelského úvěru podle § 1 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle ustanovení § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

4 Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel potvrzuje, že s Institucí uzavřel Smlouvu o úvěru.

Navrhovatel namítá, že Instituce porušila svojí zákonnou informační povinnost, kterou jí ukládá § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s přílohou č. 3 odst. 1 písm. n), p) a r) téhož zákona, protože ho ve Smlouvě o úvěru neinformovala o právu na odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, lhůtě během níž může být toto právo vykonáno, a dalších podmínkách pro výkon tohoto práva, o právu na předčasné splacení spotřebitelského úvěru, o případném právu věřitele na náhradu vzniklých nákladů a o způsobu jejich stanovení, a o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra.

Navrhovatel tvrdí, že na tuto skutečnost upozornil Instituci dopisem ze dne 8. 2. 2016, ve kterém současně požádal o zjednání nápravy, avšak Instituce na jeho žádost odpověděla dopisem ze dne 12. 2. 2016 záporně.

Navrhovatel tvrdí, že si nevzpomíná, zda kromě samotné Smlouvy o úvěru obdržel od Instituce i jinou smluvní dokumentaci. Navrhovatel současně tvrdí, že pokud nějakou obdržel nebo s ní byl seznámen, pak má Instituce jím podepsanou smluvní dokumentaci finančnímu arbitrovi předložit.

Navrhovatel namítá, že zákonem stanovené informace je Instituce povinna poskytnout přímo ve smlouvě o úvěru a nikoli v jiných dokumentech, např. v obchodních podmínkách.

6 Tvrzení Instituce

Instituce potvrzuje, že s Navrhovatelem uzavřela Smlouvu o úvěru.

Instituce tvrdí, že „*smluvní dokumentace veškeré zákonem požadované informace obsahuje*“, neboť informaci o právu Navrhovatele na odstoupení od Smlouvy o úvěru uvedla v čl. VI. odst. 2 Obchodních podmínek, informaci o právu na předčasné splacení

spotřebitelského úvěru v čl. I. odst. 7 Obchodních podmínek a informací o mimosoudním řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra v čl. VI. odst. 7 Obchodních podmínek

Instituce poukazuje na to, že Smlouva o úvěru je jednostránkový dokument a prohlášení Navrhovatele o seznámení a obdržení Obchodních podmínek je v ní uvedeno v bodě I. hned za základními parametry úvěru a navíc jsou jeho části zvýrazněné nebo podtržené, aby neunikly pozornosti spotřebitele. Instituce dále tvrdí, že Obchodní podmínky jsou psané písmem standardní velikosti, jsou přehledné a jednotlivá ujednání jsou jasná a srozumitelná.

Instituce namítá, že je věcí každého, zda se seznámí s textem obchodních podmínek i samotné smlouvy, a že pokud došlo k předání Obchodních podmínek a Sazebníku poplatků Navrhovatel, který vše potvrdil svým podpisem, nemůže Navrhovatel úspěšně namítat, že se zněním smluvní dokumentace nebyl řádně seznámen.

Instituce tvrdí, že počínání Navrhovatele je třeba hodnotit jako zjevný pokus o zneužití práva, když Navrhovatel tvrdí, že nebyl seznámen s možností obrátit se na finančního arbitra, a přesto tak učinil.

Instituce dále tvrdí, že výraz „smlouva“ v zákoně o spotřebitelském úvěru nelze vykládat tak, že se nutně musí jednat o samotné tělo smlouvy v užším slova smyslu, když i praxe, kdy obchodní podmínky jsou nedílnou součástí smlouvy, sahá daleko do historie. Navrhovatel považuje za nesmyslný projev formalismu a šikany věřitele, pokud se spor staví na tom, že informace sice byly poskytnuty, ale na listu číslo dva na místo na listu číslo jedna smluvní dokumentace.

Instituce namítá, že tvrzení Navrhovatele, že Smlouva něco neobsahuje, je významně jiná, než kdyby Navrhovatel tvrdil, že Smlouvu nebo Obchodní podmínky nikdy neobdržel, což však Navrhovatel nerozporoval, přesto však finanční arbitr požaduje po Instituci tuto skutečnost, která není mezi stranami sporná, prokazovat. Instituce namítá, že orgány veřejné moci nemají mít přehnaně formalistický postup, což mnohokrát potvrdil i Ústavní soud.

Instituce argumentuje, že pokud Navrhovatel podepsal ve Smlouvě o úvěru, že se seznámil s Obchodními podmínkami, pak dochází k převrácení důkazního břemene na Navrhovatele, který případně musí zpochybnit, že Smlouvu o úvěru podepsal, a poukazuje na komentář Hulmák a kol., Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721-2054), 1. vydání, 2014, k ustanovení § 1751 občanského zákoníku, podle kterého „*Ujednání ve vlastní smlouvě o tom, že se druhá smluvní strana seznámila s obchodními podmínkami, je důkazem o seznámení. Nevylučuje důkaz opaku.*“

Instituce argumentuje, že v minulosti Česká obchodní inspekce zkoumala poskytování informací ze strany Instituce a v postupu Instituce, která některé z informací požadovaných zákonem o spotřebitelském úvěru poskytla v obchodních podmínkách, neshledala žádné pochybení. Instituce tak považuje za absurdní, pokud by jí od jednoho orgánu veřejné moci hrozila sankce v podobě přeúčtení nároků ze Smlouvy o úvěru diskontní sazbou za jednání z doby, kdy jiný orgán veřejné moci, který je určený k doзору nad dodržováním povinností stanovených zákonem o spotřebitelském úvěru, ve své správní praxi postup Instituce výslovně schválil.

Instituce dále tvrdí, že pověřený zaměstnanec smluvního partnera Instituce, který s Navrhovatelem uzavíral Smlouvu o úvěru, musel dodržovat jasná a předem stanovená pravidla, která jsou podrobně rozepsána v manuálu pro financování automobilů týkající se poskytování informací a předávání smluvní dokumentace. Instituce však namítá, že kromě jasného a jednoznačného prohlášení Navrhovatele ve Smlouvě o úvěru nedisponuje ničím dalším, čím by mohla prokázat, že Navrhovatel Obchodní podmínky obdržel.

Instituce tvrdí, že ke dni 14. 4. 2016 Navrhovatel uhradil 45 splátek ve výši 2.680 Kč a část jedné budoucí splátky ve výši 2.340 Kč, celkem tedy 122.940 Kč, z čehož částku 71.403,81 Kč uhradil na jistinu a částku 51.536,19 Kč na smluvený úrok.

7 Pokus o smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Navrhovatel se smírným řešením sporu souhlasí za předpokladu, že Instituce zcela vyhoví jeho nárokům, které vznesl v řízení před finančním arbitrem. Instituce smírné řešení sporu odmítla, neboť nároky Navrhovatele považuje za neoprávněné. Smírného řešení se proto mezi stranami sporu před vydáním tohoto rozhodnutí finančnímu arbitrovi nepodařilo dosáhnout.

8 Právní posouzení

Finanční arbitr podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje rozhodné psané právo, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“). Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, rozhodnutí finančního arbitra jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je posouzení, zda Instituce ve vztahu k Navrhovateli splnila řádně svoji informační povinnost poskytovatele spotřebitelského úvěru, jak jí ukládá zákon o spotřebitelském úvěru, nebo zda se v případě jejího porušení uplatní zákonná sankce, tedy že je úvěr ze Smlouvy o úvěru od počátku úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou, že ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná a že Instituce má povinnost vrátit Navrhovateli rozdíl mezi již zaplacenými smluvními úroky z úvěru a úroky ve výši diskontní sazby.

8.1 *Právní režim Smlouvy o úvěru*

Smlouvu o úvěru uzavřely strany sporu za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“).

Finanční arbitr považuje Smlouvu o úvěru za smlouvu o úvěru ve smyslu § 2395 a násl. občanského zákoníku, neboť to plyne z jednotlivých smluvních ujednání o právech a povinnostech smluvních stran i ze samotného názvu „*Žádost/Smlouva o úvěru číslo/variabilní symbol ■■*“.

Smlouva o úvěru je zároveň smlouvou spotřebitelskou uzavřenou v režimu zvláštní úpravy zákona o spotřebitelském úvěru, neboť podle ustanovení § 9 odst. 2 věty první občanského zákoníku platí, že „[s]oukromá práva a povinnosti osobní a majetkové povahy se řídí občanským zákoníkem v tom rozsahu, v jakém je neupravují jiné právní předpisy“.

Od 1. 12. 2016 je platným a účinným předpisem, který upravuje smlouvu o spotřebitelském úvěru zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „nový zákon o spotřebitelském úvěru“). Podle ustanovení § 164 tohoto zákona však platí, že „[n]ení-li dále stanoveno jinak řídí se práva a povinnosti ze smlouvy o spotřebitelském úvěru uzavřené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dosavadními právními předpisy.“

Jelikož Smlouvu o úvěru uzavřeli Navrhovatel a Instituce před účinností nového zákona o spotřebitelském úvěru, řídí se práva a povinnosti z ní vyplývající výhradně zákonem o spotřebitelském úvěru. Zákon o spotřebitelském úvěru je vůči občanskému zákoníku ve vztahu speciality. Proto má aplikace právních norem v něm obsažených přednost před aplikací právních norem obsažených v občanském zákoníku. Tím však není dotčena subsidiární aplikace občanského zákoníku v otázkách, které zákon o spotřebitelském úvěru neupravuje.

8.2 Rozhodná smluvní úprava

Ze shodných tvrzení stran sporu, jakož i ze shromážděných podkladů, má finanční arbitř za prokázané, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli Smlouvu o úvěru.

Ze Smlouvy o úvěru pak finanční arbitř zjistil, že

- a) v čl. I. odst. 7 Obchodních podmínek si strany sporu sjednaly, že „*klient je oprávněn kdykoli splatit zcela nebo zčásti své peněžní závazky ze Smlouvy před dobou stanovenou ve Smlouvě*“ a že „*v případě předčasného splacení má klient právo na poměrné snížení celkových nákladů spotřebitelského úvěru. Výše náhrady nákladů se sjednává takto: - 1 % z předčasně splacené části celkové výše spotřebitelského úvěru, přesahuje-li doba mezi předčasným splacením a sjednaným koncem spotřebitelského úvěru jeden rok; - 0,5 % z předčasně splacené části celkové výše spotřebitelského úvěru, nepřesahuje-li doba mezi předčasným splacením a sjednaným koncem spotřebitelského úvěru jeden rok; - vždy však platí, že náhrada nákladů nesmí přesáhnout částku úroku, kterou by klient zaplatil za dobu od předčasného splacení do skončení spotřebitelského úvěru.*“;
- b) v čl. VI. odst. 2 Obchodních podmínek si Navrhovatel a Instituce sjednali, že „*klient, který je spotřebitelem, je oprávněn od Smlouvy odstoupit bez uvedení důvodu ve lhůtě 14 dnů ode dne uzavření/účinnosti Smlouvy. Ke dni účinnosti odstoupení se všechny závazky klienta vůči společnosti stávají splatnými s tím, že úvěr bude úročen jen do dne (včetně), kdy bude splacena jistina úvěru a veškerá příslušenství, poplatky, platby a ostatní dlužné částky vyplývající ze Smlouvy; klient je povinen tyto společnosti uhradit nejpozději do 30 dnů ode dne odeslání odstoupení klientem společnosti*“ a že „*úrok splatný za den se stanoví jako úrok vypočtený jako součin celkové výše úvěru a úrokové sazby zjištěné jako podíl úrokové sazby uvedené ve Smlouvě a čísla 365, a to za každý den od data podpisu smlouvy do data řádné úhrady dlužné částky klientem společnosti.*“;
- c) z čl. VI. odst. 7 Obchodních podmínek plyne, že „*klient současně bere na vědomí informaci, že je oprávněn se v rámci mimosoudního řešení spotřebitelských sporů obrátit na finančního arbitra, v souladu se zákonem č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, který je oprávněn rozhodovat spory při nabízení, poskytování nebo zprostředkování úvěrů; adresa finančního arbitra: Legerova 1581/69, Praha 1, PSČ 110 00.*“

8.3 Informační povinnost poskytovatele spotřebitelského úvěru podle zákona o spotřebitelském úvěru

Podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru platí, že „*[s]mlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, vyžaduje písemnou formu a musí obsahovat informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu uvedené jasným, výstižným a zřetelným způsobem. Nesplnění této informační povinnosti nebo písemné formy nemá za následek neplatnost smlouvy. Je-li část*

smlouvy určena odkazem na obecné podmínky, musí připojit věřitel ke smlouvě jen takovou část obchodních podmínek, která se týká uzavírané smlouvy. Použitá velikost písma nesmí být menší než ve smlouvě. Jedno vyhotovení smlouvy musí obdržet spotřebitel v listinné podobě nebo na jiném trvalém nosiči dat.“

Příloha č. 3 zákona o spotřebitelském úvěru obsahuje seznam informací stanovených směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. 4. 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (dále jen „Směrnice“), které musí obsahovat smlouva o spotřebitelském úvěru podléhající režimu zákona o spotřebitelském úvěru, zejména dobu trvání spotřebitelského úvěru, celkovou výši spotřebitelského úvěru, výpůjční úrokovou sazbu, podmínky jejího použití, roční procentní sazbu nákladů, a pro účely tohoto řízení podle

- odst. 1 písm. n) *„informaci o právu na odstoupení od smlouvy, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, lhůtě, během níž může být toto právo vykonáno, a dalších podmínkách pro výkon tohoto práva“*,
- odst. 1 písm. p) *„informaci o právu na předčasné splacení spotřebitelského úvěru, o případném právu věřitele na náhradu vzniklých nákladů a o způsobu jejich stanovení“* a
- odst. 1 písm. r) *„informaci o možnosti mimosoudního řešení spotřebitelských sporů prostřednictvím finančního arbitra.“*

8.4 Porušení informační povinnosti poskytovatele spotřebitelského úvěru

Důsledky porušení informační povinnosti podle § 6 zákona o spotřebitelském úvěru stanoví zákon o spotřebitelském úvěru v ustanovení § 8 písm. b), a to *„[j]estliže smlouva, ve které se sjednává spotřebitelský úvěr, neobsahuje informace stanovené v příloze č. 3 k tomuto zákonu, a spotřebitel tuto skutečnost uplatní u věřitele, pokládá se spotřebitelský úvěr od počátku za úročený ve výši diskontní sazby platné v době uzavření této smlouvy uveřejněné Českou národní bankou a ujednání o jiných platbách na spotřebitelský úvěr jsou neplatná.“*

Absencí informace finanční arbitr rozumí uvedení nesprávného požadovaného údaje nebo informace nebo neuvedení požadovaného údaje nebo informace vůbec. Shodně se vyjádřil i Nejvyšší soud České republiky ve svém rozhodnutí ze dne 12. 7. 2016, sp. zn. 32 Cdo 4838/2015 (dále jen „Rozsudek“), když vyslovil, že *„[i]nformační povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. a konkretizovanou v příloze č. 3 k tomuto zákonu věřitel splní pouze úplným a správným uvedením všech údajů vyžadovaných zákonem. Uvede-li věřitel některý ze zákonem vyžadovaných údajů nesprávně, nesplní povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb. a konkretizovanou v příloze č. 3 k tomuto zákonu.“*

Současně nemůže finanční arbitr odhlédnout od rozhodnutí Soudního dvora ze dne 9. 11. 2016, ve věci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti ■■■, ve kterém k sankci za porušení informační povinnosti Soudní dvůr konstatoval, že *„[n]emohlo by být považováno za přiměřené, kdyby byla podle této vnitrostátní úpravy uplatněna taková sankce, která má závažné důsledky pro věřitele, v případě neuvedení těch údajů z výčtu údajů uvedených v čl. 10 odst. 2 směrnice 2008/48, které svou povahou nemohou ovlivnit schopnost spotřebitele posoudit rozsah svých závazků, jako jsou zejména název a adresa příslušného orgánu dozoru upravené v čl. 10 odst. 2 písm. v) této směrnice“*.

Nebo od rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, který v Rozsudku konstatoval, že *„[p]ouze ve výjimečných případech, ve kterých chybné uvedení zákonem vyžadovaných údajů zcela zjevně nemůže ohrozit naplnění shora popsáního účelu právní úpravy, lze uvažovat o tom, že zákonem stanovená sankce se neuplatní. Bude tomu tak například tehdy, nemohl-li chybně uvedený údaj nijak ovlivnit rozhodnutí spotřebitele uzavřít s věřitelem smlouvu o spotřebitelském úvěru“*.

Pokud tedy neposkytnutí zákonem požadovaných informací může ovlivnit rozhodnutí spotřebitele, zda uzavře s věřitelem smlouvu o spotřebitelském úvěru, když za takové informace lze považovat ty, jejichž neposkytnutí spotřebiteli zcela zjevně znemožní, aby posoudil rozsah svých závazků z uzavírané smlouvy, je spravedlivé sankcionovat věřitele ztrátou nároku na odměnu.

8.5 Splnění informační povinnosti Instituce ve Smlouvě o úvěru

Finanční arbitr zjistil, že informace a údaje podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s přílohou č. 3 odst. 1, konkrétně písm. n), p) a r) téhož zákona, jak je předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, uvedla Instituce v Obchodních podmínkách.

Navrhovatel přitom namítal, že zákonem požadované informace musí obsahovat přímo sama Smlouva o úvěru, nikoli obchodní podmínky.

Finanční arbitr nezjistil, že by informace a údaje Instituce neuvedla jasným, výstižným a zřetelným způsobem, jak požaduje § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru.

Podle § 1751 odst. 1 občanského zákoníku „část obsahu smlouvy lze určit odkazem na obchodní podmínky, které navrhovatel připojí k nabídce nebo které jsou stranám známy.“

Protože Smlouva o úvěru je v tomto případě zároveň smlouvou adhezní, použije se rovněž ustanovení § 1799 občanského zákoníku, které stanoví, že „[d]oložka ve smlouvě uzavřené adhezním způsobem, která odkazuje na podmínky uvedené mimo vlastní text smlouvy, je platná, byla-li slabší strana s doložkou a jejím významem seznámena nebo prokáže-li se, že význam doložky musela znát.“

Ze Smlouvy o úvěru finanční arbitr zjistil, že v čl. I. Smlouva o úvěru (Smlouva) si smluvní strany sjednaly, že „klient [rozuměj Navrhovatel] svým podpisem Žádosti [rozuměj Smlouvy o úvěru] výslovně prohlašuje a potvrzuje, že obdržel (i) Obchodní podmínky č. 700114 CAR ze dne 1. 1. 2014 Smlouvy o úvěru společnosti ESSOX s.r.o. („OP“), (ii) Sazebník poplatků společnosti ESSOX s.r.o. a (iii) Přehled plateb, seznámil se s nimi a nemá k nim žádné výhrady, a vyjadřuje svůj výslovný souhlas být těmito v plném rozsahu vázán.“

Z čl. IV. Jiná ujednání Smlouvy o úvěru plyne, že „klient potvrzuje, že obdržel jedno vyhotovení Žádosti/Smlouvy vč. OP a Sazebníku a příp. OP2 a Sazebníku a všechna ustanovení uvedených dokumentů jsou mu srozumitelná, zejm. jeho povinnost hradit řádně a včas poskytnuté finanční prostředky způsobem uvedeným ve Smlouvě.“

Finanční arbitr přitom nezjistil, že by odkaz na obchodní podmínky nebyl jasný a určitý a že by z doložky nebylo zřejmé, že součástí Smlouvy o úvěru jsou i další smluvní dokumenty. Umístění doložky odkazující na Obchodní podmínky, její forma i obsah přitom nevzbuzují pochybnost o tom, že doložka splňuje podmínky stanovené v § 1799 občanského zákoníku, když se doložka nachází na první straně Smlouvy o úvěru v čl. označeném jako „Smlouva o úvěru (Smlouva)“, který je prvním souvislým textem Smlouvy o úvěru, část doložky je zvýrazněná podtržením a text doložky je srozumitelný a nevzbuzuje žádné pochyby o tom, co doložka zakotvuje.

Finanční arbitr současně zjistil, že ke Smlouvě o úvěru přitom byla připojená jen ta část Obchodních podmínek, která se týkala právního vztahu touto smlouvou založeného a ani velikost písma nebyla menší než v samotné Smlouvě o úvěru.

Finanční arbitr po provedeném posouzení shromážděných podkladů nezjistil, že by Instituce ve Smlouvě o úvěru řádně nesplnila svoji informační povinnost ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s přílohou č. 3 odst. 1 písm. n), p) a r) téhož zákona, protože tyto informace poskytla, a to v Obchodních podmínkách, které jsou součástí Smlouvy o úvěru.

Finanční arbitr uzavírá, že Instituce splnila v době uzavření Smlouvy o úvěru řádně svoji informační povinnost podle odst. 1 písm. n), p) a r) přílohy č. 3 k zákonu o spotřebitelském úvěru, neboť tyto informace poskytla v Obchodních podmínkách, a proto se nemůže sankce v podobě úročení úvěru ze Smlouvy o úvěru ve výši diskontní sazby uplatnit.

9 K výrokům nálezů

Finanční arbitr zjistil, že Instituce ve Smlouvě o úvěru řádně splnila svoje informační povinnosti podle § 6 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s přílohou č. 3 odst. 1 písm. n), p) a r) téhož zákona. Navrhovateli tak nevznikl nárok na úročení úvěru ze Smlouvy o úvěru podle § 8 zákona o spotřebitelském úvěru.

Finanční arbitr na základě všech výše uvedených skutečností návrh Navrhovatele v plném rozsahu zamítl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezů.

P o u ě n í :

Účastník řízení může proti tomuto nálezů podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat do 15 dnů od jeho doručení tomuto účastníků řízení písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi, přičemž platí, že včas podané námitky mají odkladný účinek.

Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručeny nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci.

V Praze dne 29. 5. 2017

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr